

יומא דהילולא של רבינו כ"ק מרן אדמו"ר רבי מאיר אביחצירא זי"ע

י"ז ניסן תשמ"ג

אכילה בקדשה

אכילתו של רבנו תמיד היתה אכילת עראי, ולא הנהיג בעצמו סעודות קבע בביתו. גם בשבת נמנע מאכילת יתר, ותמיד אכילתו היתה כמי שהדבר נכפה עליו, והמעט שאכל הספיק והותר על דרך "צדיק אכל לשבע נפשו". נראה היה שאין לו תאבון למאכלו, וכשהיו מביאים לו צלחת דייסה למשל לא אכל הכל, וכבד את סוכביו בשאריות המאכל ואלה שמחו על הזכות שנפלה בחלקם לטעם ממאכלו של הצדיק.

אפלו בשעה שהיה מברך, היו הנוכחים זוכים לראותו בעבודה נשגבה, ומראות אלו נחקקו בתודעתם.

אחדים מן המקרבים, שהיו מגיעים מפעם לפעם מחוץ לעיר, מעידים על עצמם, כי לא אחת חשו כי שוים המאמץ והזמן רק בקדי לזכות לראות את רבנו בברכת 'שהכל נהיה בדברו' על פוס תה. ברפזו כל החושים, בעצימת עין מפל גורם המסיט את המושב, בדבקות עלאית ובהתרגשות שלא נתן להסתירה, היה פותח בברכה כשהוא משמיע כל תבה בפני עצמה, עד כי נתן היה לדמות שהוא עמל להמציא את המלים מחדש... ומקרב אחר מגדיר ואומר, כי ישב במחצתו בעת שברך על פוס משקה שהגשה לו, ונדמה היה לו שלא ברפת 'שהכל' על פוס תה הוא מברך פי אם 'קדוש' של ליל הסדר...

כי ברכה שמברכים לפני הקדוש ברוך הוא - עבודה תמה היא!

שגב קדשתו מי ימלא

הנהגות נשגבות של פרישות וטהרה עלאית נראו אצל רבנו, וכל מי שדרך במחצתו חש כי אמנם מתהלך הוא עמנו באותו עולם שפל וכביכול נושם הוא את אותו אויר עכור, אף ראשו הגיע השמימה וכל הגיגי מחשבותיו אדוקים היו בפי החיים, בדבקות ובהתבטלות מחלטת לאין סוף ברוך הוא.

כמי שקדוש היה בכל מיני קדשה, נהג בעצמו וקיים בהליכותיו הקדושות מאחז"ל (שבת קלא) "ואנהו - הוי דומה לו". אף לא הסתפק בלהיות רחום וחונן כמאמרם "מה הוא חנון ורחום אף אתה בן", אלא קדוש היה בכל מיני קדשה, כמאמר חז"ל (ירושלמי ברכות פ"ט ה"א) "קדוש בכל מיני קדשה - הקדוש ברוך הוא דרכו בקדשה, דבורו בקדשה, ישובו בקדשה, חשיפת זרועו בקדשה, הלוכו בקדשה מושבו בקדשה" ---

בחוש נראה לעין כל, שאפלו חקי הבריאה ואיתני הטבע המטרדיים את מנחתם של אנשים מכל סוג, לא שלטו בו. יושב היה בביתו שבאשדוד, השמש יוקדת והלחות הגבוהה חודרת אל הבית

יותר... כשהייתי ילד קטן ומור אבי למד אותי כ"ב אותיות הקדש, הראה לי איך כל אות נאות משתלשלת ממקומה החצוב תחת פסא הכבוד. כך למד אותי לקרא ומאז ואילך בכל פעם שאני פותח ספר לקרא, אני רואה את האותיות איך הן מחברות למקומן ושרשן מתחת לכסא הכבוד. אני יודע, שאם אביט בדברי חלון באותיות הקדושות, אאבד את הדבר הזה. מעולם לא הבטתי בדברי חלון באותיות של לשון הקדש".

אף זאת ספר רבנו ברבות השנים, כי בהגיע מועד הבר מצוה שלו, כשנטלו אביו בכרפיה לחגיגה הגדולה שנערכה בהשתתפות אלפים מבני העדה - "היתה זו הפעם הראשונה שראיתי סוס... מאד הקפדתי שלא להביט אפלו בבהמה טמאה".

בשיחה עם כמה מבאי ביתו הקרובים, באחרית ימיו, כאשר שאלוהו על ארחות החיים במרוקו, התבטא רבנו בזו הלשון: "במרוקו הייתי סגור ארבעים שנה ולא ראיתי דמות אשה". ולאחר שהרהר רגע, הוסיף: "זו קדשה!". ואם נחשב את שנותיו במרוקו (שפו בשנת תשכ"ה עלה כבר לארץ ישראל), הרי שאותן ארבעים שנים החלו בילדותו ---

ארבעים ואחת שנה חלפו מאז אותו יום מר ונמיר, בו נלקחה בסערה השמימה נשמתו הקדושה והטהורה של רבנו הגה"ק רבי מאיר אביחצירא זי"ע. שנתנו להמליץ עליו פדרך ששנו חכמים במסכת ערובין "לא רבי מאיר שמו אלא רבי נהוראי שמו, ולמה נקרא שמו רבי מאיר, שהוא מאיר עיני חכמים בהלכה" - ואף הוא מאיר עיני ישראל, מאיר לארץ ולדורים עליה, לדורו ולדורות הבאים.

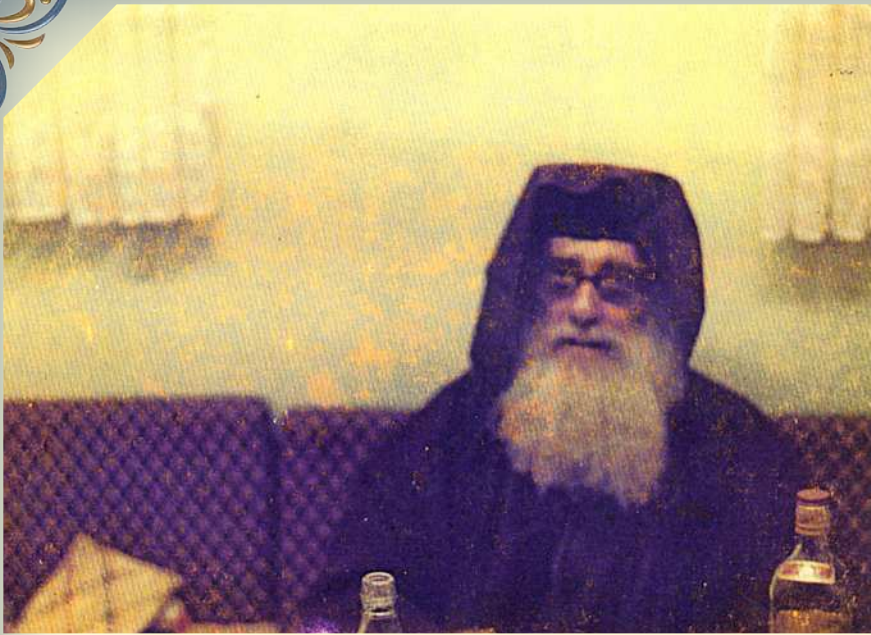
דמותו רבת האופן לא נתנת להגדרה ולתאור, בודאי שלא במסגרת יריעה קצרה זו, אולם בכדי לאחז בשולי גלימתו של אותו קדוש עליון, ולרדות מעט דבש מגוית הארי החי, לקבל השגות ושאפופות לומר מתי יגיעו מעשינו למעשי אותו זקן וצדיק, אמרנו נשובה ונלקט באמרים קצות דרכיו הנעלים בן אדם מאישיותו הנעלה, הלא הם גנוני הקדשה היתה אותם סגל ונהיג בעצמו בטרם ויגיעה רבה משחר טל ילדותו, ולא זנחם עד אחרית ימיו. מי יתן וישפיעו הדברים עלינו להתרומם ולחפץ להיטיב מעשינו, כפי מדת וקלתנו וכחותינו הדלים.

קדוש מרחם

כבר בעודו תינוק רך והוא בן שלושה חדשים בלבד, נטלו אביו הקדוש למקנה הטהרה והטבילו להרבות בו קדשה. ומני אותו יום, שמר עליו מכל משמר, לבל יחזו עיניו בשום מראה שאינו טהור. ואף הוא, מאז היותו ילד רך שמר מאליו את עיניו בתכלית השמירה, תוף גדירת הרחקות נדירות והטלת סגנים מפליגים. אף אמו הרבנית ע"ה, הנהיגה הפלגות עצומות בשמירתה על בנה, ולא הרשתה לאדם זר שלא מבני הבית אפלו לגעת בעריסתו של העולל הרך.

ברבות הימים כשהגיע רבנו לאשדוד, נכנסו אליו כמה יהודים חשובים כדי לקבל פניו בבואו ארצה, ובין היתר הניחו על שלחנו גליון של עתון 'המודיע'. בקשו לספר לו, כי ליהודים החרדים לדבר ה' יש עתון העשוי על דעתם של גדולי ישראל. בנו שניחב בחדר הבחין בו שהוא מסב ראשו ואינו מעיף מבט בעתון. לאותם מבקרים הסביר כי מעולם לא התעניין בחדשות, וגם כשהסבירו לו חשיבותו של עתון חרדי העשוי על טהרת הקדש נותר בשלו: "אכן דבר גדול הוא העתון, אף אני מעולם לא הבטתי בעתון ולא התעניינתי בכגון דא".

לאחר שיצאו שאל אותו בנו, שהיה בחור צעיר, מדוע התנגד כל כך עד כדי שהסב ראשו ואף בהצצה רפויה לא הביט בעתון. בתחלה נסה להתחמק ואמר: "הלא שמעת מה שאמרתי להם", אף משהפציר בו, נענה והסביר: "לך אני יכול לומר

עם הרוח המנושבת מכוון הים, וכל השפעה לא היתה להם עליו. במאור לא השתמש, כשהוא מדגיש שהוא ממאן לעשות פעולות שישתרו את החם המעי. ומאותה סבה סרב להדליק את האור בשעה שהמאור הגדול שהקדוש ברוך הוא תלה ברכיע מאיר בחוצות. אומר היה, כי הוא אינו רוצה 'להתערב' ולהפעיל אמצעים, אשר ישנו את ההנהגה המקורית שהבורא מנהיג בעולמו באותה שעה.

ומאידך, דומה היה שהחם לא קרב לסביבתו הלוהטת רוחניות. מעולם לא שלטה בו זעה ולא עלה ממנו או ממחלצותיו ריח קל של חם וכדומה. גן עדן עלי אדמות נטוע היה במחצתו, חקל תפוחין קדישין סביבותיו. כף למשל, העיד אחד ממקרביו החביבים, מאשר העידה הרבנית ע"ה באוניו, כי מעולם לא היה צרף לכבס את בגדיו לאחר שלבשם. כמות שהם, נתן היה לקפלם ולהכניסם לארון. באחרית ימיו, כשהיה מגיע משהו לרחץ את גופו הטהור של רבנו, היו מי הרחצה נותרים נקיים עד שהיה נוהג אותו אדם לשנות מהם...

ציון אחד ממקרביו רבנו: "צניעותו של רבנו ראויה לציון וללמוד, כיצד צריך תלמיד חכם לנהג בלבשו. התפעלתי מאד מצניעות הלבוש של רבנו. כמעט לא ראיתי כשהוא לובש בגדיו או פושטם, אלא כשהם כבר מעליו. הגלימות היו קלילות מבד רגיל, נעימות ואוריריות בגונים שונים אבל עוטפות את כל גופו הקליל של ר' מאיר, ארכות מהצנאן ועד כפות הרגלים. גם השרוולים היו ארפים ועודפים, והוא היה כל הזמן מסלסל בהם, מושך ועוטף ומכסה את ידיו וחזור כדי שלא יתגלו רק כפות ידיו ואצבעותיו.

אחד מאלו שזכו להתקרב אליו ולשמשו באחרית ימיו, ספר, שנהג רבנו להחליף מגבות לאחר שגששתמש בהן פעם אחת בלבד. לא היו אלו סטנדרטים של נקיון והיגיינה, אלא מדרגות של נקיות אלקית של טהור לב, נפש נקי וצדיק ---

ומי לנו גדול מאביו הקדוש, 'בבא סאלי', שבבואו לבית רבנו קדם צאת מסע הלויתו נגש אל המטה ואמר בככי: "בני-בני, יודע אני שתפלת נעילה שלי היא כמו בית הכסא שלך" ---

מה נאדר מראה פהו

בין אלו שבאו לדרש את פניו כדי להתברך מפיו בישועה פרטית שנוצרה להם בענין אישי כלשהו, היו גם כאלו שבאו אל הבית משום שהשמש האירה בו תמיד. אור בהיר, אור מפלא, נגה על כל מי שנוכח אל החדר ובלבד שלא נעטה על עיניו 'משקפי שמש'... מי שרק פקח עיניו, מצא את עצמו בטבורו של גן עדן עלי אדמות. ספק לא היה בלב, כי 'השראת השכינה' יש פאן.

רבנו היה מסב על המטה, כפה גדולה לבנה מכסה את ראשו, כתנת לבנה ארפה וטלית-קטן על תבנית

גופו הקדוש והטהור, ונוכחותם של אנשים זרים אינה מעלה ואינה מורידה. בין פה וכה, הוא עצמו אינו פאן. אחוזו שרעפי קדש היה יושב מכנס בתוך עצמו ועל פניו הלה זורחת של הוד, שאינו נתן לתרגום ולתאור בשפתנו. לעתים, היה משרטט באצבעו על גבי השלחן אי אלו תרשימים, ויש שהוא משחק באצבעו בעוד הוא רושם עמה אותיות עלומות בחלל החדר. אחד הבאים מעיד, שהצליח להבחין בשם הוי"ה הנרשם באצבעו של רבנו באויר.

מפעם לפעם היה נושא את עיניו הקדושות ונועץ מבט ביושב מולו. והמבט - מפלח, כמו היה מסגל לחתך את כל הניחך לארץ ולרחב. מין הצצה חטופה ההופכת את הנוכח לשקוף, החושפת לא רק את תוכו ופנימיותו, אלא גם את מאוייו הפמוסים ומעשיו הסמויים. ידעו כל הנכנסים להיכלו של רבנו, כי פאן נגמרת הפרטיות.

ככלל, כמעט ולא יצר קשר עין עם האנשים שישבו אצלו. מרבית הזמן היו עיניו משפלות מטה ומבטו משוטט בעליונים. רק באין רואים, בשבריר רגע של חסר שימת לב, הרים את גביני עיניו ונקב במבטו החודר את כל הנוכחים. והם, שמהרו להתרפז במבטו, גלוהו והוא שוב מפנה לתוכו פנימה ---

כשהגיעו אליו פעם כמה בחורי ישיבה צעירים, העיף בהם מבט חטוף ואמר להם: "האם לא חבל שאתם באים לכאן? הרי מה שאתם רואים בדרך הלוך ובדרך חזור, לא שוה את כל מה שתמצאו אצלי".

ואין אלו מלות מליצה שהעט מנביע לצרף התאור, אלא צטוטים כמעט מדקיקים החוזרים ונשנים בסגנונות שונים, מפייהם של כמה וכמה אנשים יראים ושלמים, שחדרו של רבנו היה להם בבחינת "הר ה' יראה" (בראשית כב, יד וברש"י שם). שם מששו את השראת השכינה, חזו בזקוקין די-נור הרושפים מלבת אש קדש, חזו טללי קדשה ממעל. המעטה הגשמי נמוג, הקלפה החיצונית הוסרה, ואז, התוף הפנימי התעורר, כביכול חש שזהו מקור הנביעה

של מעין הפנימיות, שפאן נמצאת נקדת האמת שבעולם. האמת הפנימית שמדברת לכל מי שמוכן לשמע אותה, האמת היחידה המעידה על המציאות היחידה בעולם, האמת שמעוררת ומגרה את מה שיהודי רוצה באמת ---

שמירת עינים מפלגת

הנהגות הקדשה הפלאיות שנוחו במחצתו, הצטיינו בתכלית הדקות. הוא הרבה להתבודד בביתו, וכמעט שלא שזפו עיניו את אור השמש בחוצות. ספר בנו את ששמע מבני המשפחה המבגרים כי כבר מנערוהו ממש קבל על עצמו שלא להביט מחוץ לה' אמותיו כלל. במספד התמוררים שקשר לו הגאון הגדול רבי בן ציון אבא שאול זצוק"ל, תאר כיצד היה רבנו הולך ברחוב קריה, שעה שבקש לטבל במקוה לכבוד שבת: "היה מעטף, היה מכסה, תופסים את שתי ידיו כדי לקחת אותו למקוה... ההסתכלות של העינים אצלו היתה מדרגה גבוהה מאד מאד, שלא היה מסתכל חוץ לארבע אמותיו".

דרכו של רבנו היתה שלא להתקין מנורה בחדר המדרגות בבנין בו התגורר, והיה מתנצל על כך בפני שכניו שנוהג הוא כף שימא תעבר שם אשה בזמן שיעבר אף הוא בבנין ובאם האור ידלק בבנין חושש הוא על שמירת העינים. בנוסף לכך היה רגיל רבנו לסגור את התריסים בחלונות ביתו בימים ובכילות ואף גם בחדשי הקיץ החמים ביותר וזאת מגדל קדשת עיניו, ובעת שהיה החם בלתי נסבל היה מנופף במניפה בידו.

גם בתוככי הבית שמר רבנו את עיניו והיה מתהלך כשמבטו משפל כלפי הארץ. גם כשדבר עם בנותיו, היה מפנה את ראשו לכיוון אף לא מרים את עיניו. מקרים חריגים היו, שהתיר לנשים לבוא בחדרו ומתוף סבות מיוחדות. פעם התיר לאחד מאהובי לבו שמסר את נפשו להסב לו הנאה, שביא את רעיתו עמו בשעת

בקורו הקבוע. פשהגיע אותו מקרב ונכנס לשבת עם רבנו הסבא וזגתו לשויה עם הרבנית. לפני שנפרד מרבנו ונפנה ללכת, בקש המקרב שיתר לה לרעייתו לעמד בפתח החדר ולשמע את ברפת הקדש. מתוך הכרת הטוב נענה רבנו ואמר: "כולה היא אפלו להנכס אל החדר" ורגע לאחר מכן הוסיף בלחישא שנשמעה היטב: "בין כה וכה, אינני רואה..."

י אחזו צדיק דרפו

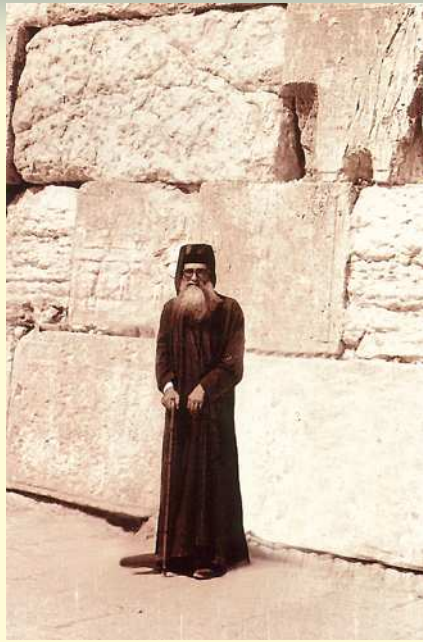
על משגי שמירת העינים שנהג רבנו בעצמו, תעיד העבדה המפורסמת הבאה -

בשנת תשל"ג ששה אביו הקדוש, בבא סאלי, בבית חתנו בפרז, כמנהגו לנסע לבקור בצרפת מפקידה לפקידה. פשהגיעה העת לשוב ארצה, נקבעה לו טיסה מפרז לציריך ומשם לישראל, כשהנחיתה בנמל התעופה יעדה לשעה 4:30 אחר הצהרים. בשל עכובים שונים, יצא בבא סאלי מבית חתנו בשעה מאחרת, כשהדרכון וחלק מהניירות משארים בבית. בהגיעם לשדה התעופה 'אורלי' שבפרז, לא עשו להם בעיות ומהרו להעלות את כל הפמליה למטוס. אולם, בהגיעם לשוויץ והם חסרים חלק מהניירות, עקבום ולא נתנו להם לעלות למטוס העושה את דרכו לישראל. עד שלבסוף החלט להטיסם ארצה בטיסה הבאה ואת רשומי הניירות יסדרו בקונסוליה בישראל.

בשעה 4:30 אחר הצהרים, התאספו בני המשפחה ומקרכים בנמל התעופה בלוד, כדי לקבל את פני הצדיק בדרתו מהמטוס. בין הממתנים היה גם רבנו, שחרג מגדרו ועזב את שערי ביתו מתוך חרדתו לכבוד אביו הקדוש. אלא שרק לאחר שזכת המטוס בשעה המדויקת, נודע לבני המשפחה שעטרת ראשם נותר על אדמת ארץ העמים, וכי יחלפו עוד כמה שעות עד שינחת בישראל במטוס הבא.

מאחר וכבר לא נותר זמן רב בכדי לחזר לבתיהם, שכן מיד יודקו להתכונן ולצאת לדרךם שנית, החליטו בני המשפחה כי את אותן שעות יעשו בהמתנה בבית הנתיבות. במשך כל אותן השעות היה רבנו שרוי במתח עצום, לרגל הפריצות השורה במקום - כשהוא לא מסתפק בעצימת עיניו, אלא מבקש מהסובבים אותו שיקיפוהו כגרן ויסתירו מעיניו כל מחזה, שעה שהוא יושב על ספסל פנתי. הגם שלא ראה בעיניו מאומה, התמרמר מאד על שהוא נאלץ לשהות במקום שאינו גדור בצניעות מחלטת, ונכר היה בו שהוא מתנער מעצם השהות שם. גיסו, הגה"צ רבי דוד יהודי"ף זצ"ל ששהה עמו, שמע אותו שהוא לוחש לעצמו: "אלמלא מצות כבוד אב לא הייתי יוצא ממחצתי, ומה לי כאן ומי לי כאן... רק לכבוד מור אבי, הרינו מקבל עלי את היסורין באהבה".

לאחר כמה שנים, התבטא רבנו באזני גיסו: "הזכר אתה את הנסיעה ללוד לקבל פני מור אביי דע לה, שעד

היום עדין לא השלמתי את התקונים על לוד" ---

הקדשה היא בעינים

בכל עת מצא רבנו לעורר על החובה שבשמירת העינים מכל הסתכלות ודרך רע, ועל כך ששמירתם בקדשה הנה אבן יסוד לעבודתו ומדרגתו של האדם. חוזר היה רבנו ומבאר את הפסוק (בראשית לח כא) "איה הקדשה היא בעינים על הדרך", שכל קדשותו של האדם נמדדת בשמירת עיניו מכל מבט אסור בהיותו בדרך.

ספרו שני אברכים מבני ירושלים שהיו נוסעים אל רבנו לעתים תכופות, שפעם בעת נסיעתם לבית רבנו ישבה מולם אשה הלבושה בחסר צניעות, ולמרות שהשתדלו בכל יכלתם לבל יפגמו את עיניהם אולם יצר הרע הכשילם בשגגה.

בהגיעם אל בית רבנו צפו שיקבלם בשמחה רבה כהרגלו, אף טרם הספיקו לדרך על מפתן ביתו והנה הפך רבנו את פניו ולא רצה אפלו לתן להם שלום. צער רב מלא את לבם בראותם זאת ולאחר זמן מה נגשו ברשת אל רבנו ושאלוהו מדוע אינו מקבלם בשמחה

כבימים ימימה.

רבנו השיב להם בקפיא: "איני חפץ שיבואו אלי אנשים הפוגמים את עיניהם". האברכים הבינו למה מרמזים דברי רבנו אבל בכל זאת שאלוהו: "האם אין הרב חפץ שבבואי?! ודאי" - השיבם רבנו בהחלטיות, "אם הנכם נכשלים בשמירת העין עדיף שתעסקו בתורה במקומכם ולא תבואו לכאן ותכשלו בדרך", וכך המשיך רבנו לעוררם רבות בגדל הזירות בשמירת העינים ואף שכל הסתכלות שפזו היא אסור גדול ונורא.

שנה לפני הסתלקות רבנו בקר אצלו אחד מגדולי ראשי הישיבות בירושלים ובקשו עצה טובה לתלמידיו איך להתעלות ביראת שמים אמיתית. השיבו רבנו: "העצה הבדוקה והטובה מכל היא שמירת העינים ושמירת הלשון". והבטיחו בהחלטיות: "מי שמצליח בעבודה זו יגיע לדרגות נפלאות ביראת שמים ובעבודת ה' טהורה".

אמרו חז"ל (חגיגה יב) ששהאר הגדול שהיה אדם הראשון צופה בו מסוף העולם ועד סופו גנזו הקדוש ברוך הוא לצדיקים. אומר היה על כך רבנו שאותם צדיקים הם אלו ששומרים על עיניהם בקדשה ובטהרה מחמת יראת שמים שבהם, וכשבא לפנייהם דבר כעור מיד סוגרים הם את עיניהם ואינם חשים ממה שיאמרו עליהם, להם נותן הקדוש ברוך הוא כח ראיה שממי ובלתי מגבל וצופים ומביטים בו מסוף העולם ועד סופו.

ומספר שפעם שאל הגאון רבי מרדכי אליהו זצוק"ל את רבנו איך זה שמשמאי קזכו למשפחתו שיהיה כח בברכתם, ענה לו רבנו בענותנותו: "זה זכות אבות". וכשתמה בפניו מדיע אחרים לא זכו לכך אף שמצינו שיש להם זכות אבות, אמר לו רבנו: "אנו יש לנו מסורת מאבותינו והיא רמזה באותיות ע' פ' צ', מי ששומר על העין ועל הפה הרי הוא צדיק, ומי שצדיק כח הברכה שלו גדול ומתקבל בשמים" ---

עיניו צופיות בכל

כשרף המהלך עמנו על הארץ ופסיעותיו מותירות עקבות בעולמות העליונים, היה רבנו. כל הליכותיו קדש וצדקות תמימה שזכנת בלבבו. אף מבטו אשר קדש בשמירת עינים צרופה מאז ימי ינקותו, הפך למבט שממי, כמו לא ראה בכל הראות הגשמית אלא באפן רוחני לגמרי. ואת שאמרו חכמים (בראשית רבה ת, יא) "אדם רואה כמלאכי השרת" - נכר היה ברבנו, וכמאמר שמואל (ירושלמי ברכות פ"ט ה"א) "חפים אנא בשקקי שמאי כשקקי נהרדעי" (= בקיא אני בשוקי השמים, כפי שאני מתמצא בשוקי עיר מגורי נהרדעי). וכמליצת הרה"ק רבי ישראל מריז"ן זי"ע, שבאר את מאמר הכתוב (איוב לח, לו) "מי יספר שחקים בחקמה" - מי הוא זה שיכול לספר את הנעשה בשחקים, מי שהתעצם בחקמת התורה והתקדש בקדשתה העליונה.

יפציע השחר ומכין עצמו ומזכיר
מחשבתו לקראת תפלת השחר.
אמנם התאמץ יתר מכפי כחו, אך בה
בעת שכח לגמרי את יסוריו.

מחלתו הצריכה מפעם לפעם אשפוז בבית
החולים, אך גם שם לא פסק מעבודת הקדש
והיה הולך ומתעצם במאמציו - לתדהמת
אנשי הסגל הרפואי, שנבצר מהם להבין,
מהיכן שואב אדם במצבו כחות ואיך הוא
מסגל להתאמץ. ותמיהה זו, תמיהה זוטא
היתה, וגדולה ממנה פליאתם לנכח ישוב
הדעת ומנוחת הנפש ששרו עליו גם בעת
שמצבו החמיר.

ובליל ב' דחל המועד פסח י"ז ניסן לקראת
עלות השחר, נדם קולו ותמה שירת חיו.
רבנו הסתלק מן העולם במיתת נשיקה. וכפי
שהיטיב להתבטא כ"ק האדמו"ר מפייטסבורג
זצוק"ל, פי צורת פטירתו מן העולם בקדשה
ובטהרה העידה על התקדשותו בכל יום ויום
בכל ימי חייו.

חשיכה ירדה לעולם, תוגה רבתי השתררה
על כל מי שרגלו דרכה אי פעם על מפתח הבית
הקדוש. השמועה המרה על פי אסוף ירח
נגהו ויעלם אל מתיבתא דרקיעא, עשתה לה
כנפים במהירות הבזק. ובכל מקום שהידיעה
המרה מגיעה אליו, הרגשה תחושת יתמות
וחדלון. לבבות אוהביו ועורגיו - נמסו, לא
ידעו את נפשם מתמהוון וכאב. החושים מאנו
להאמין ששקעה השמש בצהריים, בעוד
קרניה מפזזות ומאירות את דרכם של אלפי
תלמידים וחסידים. האראלים אשר נצחו את
המצוקים, לא הסגירו אפלו את דבר אחיזתם
בארון הקדש, ובאחת הוא נשבה בידם. ריח
אפנו משיח' --- אשר אמרו לחיות בצלו עד
קץ הגאולה, נלכד בשחיתותם.

הא רעוא קדם אבוהון דבשמיא שיינצו לנו
זכותו, שתעמד ותהיה מגן צנה לפלל ולפרט,
להחיש פדות ולקרב גאולה, לאוקמי שכינתא
מעפרא ולאפוקי עמא מגו חשוכא ומפום
אריותא, בביתא משיח' צדקנו ובכננו היכל
קדשנו ותפארתנו במהרה בימינו אמן.

נתעלה רבנו מעל לכל גבולות
שחקק הקדוש ברופ הוא בעולמו
ובשוגב קדשתו לא היה מה שישתיר
בעודו להביט את שהביט ולהשיג את
שהשיג, עיניו היו משוטטות בכל בעליונים
ובתחתונים ומה שנואה אצל בן אנוש כבלתי
אפשרי היה אצלו ברור ונהיר. ספר בנו שפעם
אמר לו רבנו ששמע אתמול מאיש פלוני כך
וכך, ואותו האיש נסתלק מזמן לבית עולמו
ועל בן שאל את רבנו: "כיצד הנך מספר
שפלוני אמר לך אתמול כך וכך, הרי מזמן
איננו חי עמנו?!" ענה לו רבנו: "העולם הזה
הוא 'העלם', לא כלם רואים, אבל עמי הוא
דבר אתמול"...

די היה במבט חטוף שיעיף בנצב מולו,
כדי שידע בדיוק מיהו ומה מעשיו. והלה גם
יחוש בכך. אחד מבניו, רגיל היה להגיע אחת
לשבוע לבית אביו, רבנו, וכך העיד: "בהכנסי
אל החדר, היה מור אבי מעיף בי מבט אחד
ומוריד את העינים. לאחר מכן, היה אומר
לי מעצמו כל המאורעות שהתרחשו אצלי
בשבוע החולף. לא הייתי צריך לדבר, לא
ספרתי כלום. את הכל ידע במבט אחד" ---

בחגוי הסלע בסתר המדרגה

מלבד זאת שחשוף ורוע עזו במשא ומתן
בדברי תורה וחסידות, לא גלה כמעט מאומה
מתהלוכותיו הטמירים ונעלמים. בדברי נהי
וקינה שנושא על רבנו, קרא הגאון הגדול רבי
שמואל הלוי וואזנר זצוק"ל, שהרבה לפקד
את בית רבנו להמתיק עמו שיח: "רבי מאיר
גלה טפח ממעשיו וכסה אלפים, ואנחנו לא
יודעים על פרישותו וקדשתו כשהיה מסתגר
בפני עצמו ובורח מן הכבוד".

תחת אחד השיחים, בעודו מאריך לדבר
אודות זקנו, סידנא 'אבירי יעקב' ז"ע, שזר
רבנו אחדים ממנהגי הקדשה שנהג זקנו. תוף
כדי דבור, פנה ליושבים עמו ואמר: "אני איני
נוהג עד כדי כך". את שלא נהג חלק עמם, אך
את שנהג בעצמו - דאג שאיש לא ידע.

נושא גדול הגון היה חשוב מאד בעיני
רבנו, וכאביו הקדוש הרבה לזרו לאברכים בני
תורה שלא יגעו בזקנם ולא ישחיתוהו. אפשר
וזהו הדבר היחיד שרבנו הרבה להתריע עליו
באפן ברור, כשלא אחת היה מתנה קבלה זו
פתנאי לברכתו ולממוששה. אחד המקרבים ציון,
שרבנו היה מתרעם על בחורים הבאים לפניו
וזקנם אינו מגדל: "שערות הגון הן צנורות
השפיע... איך מסגל בן אדם לקצץ בהו?!"

ונו אלקים טרם יכבה

כשחלה רבנו את חליו הקשה אשר
ממנו לא קם, התיסר קרוב לשנתיים ימים
בכאבים ויסורים נוראיים, אך בעוד היסורים
מכרסמים בגופו הטהור המשיך רבנו
בעניניו - בעבודת הקדש במאמצים
עליונים. כשראה שאינו מסגל

